

ת"פ 31772/12/15 - מדינת ישראל נגד מרדכי פלד

בית משפט השלום בירושלים

18 ינואר 2017

ת"פ 31772-12-15 מדינת ישראל נ' פלד

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ענף תביעות ירושלים
משטרת ישראל
נגד
מרדכי פלד
המאשימה
על ידי ב"כ עוה"ד גיל באיער
הנאשם

גזר דין

האישום

1. הנאשם, תושב תל אביב, יליד שנת 1948, נהג מונית במקצועו, הורשע על פי הודאתו בעבירה של הסעת ארבעה תושבים השוהים בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").

הודאתו של הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון לפיו תוקן כתב האישום, הנאשם נשלח לשירות המבחן להכנת תסקיר וכן לממונה על עבודות השירות בשב"ס להכנת חוות דעת.

תסקיר שירות המבחן

2. בתסקיר שירות המבחן מיום 30.8.16 ממליץ שירות המבחן על ענישה שיקומית. קצינת המבחן סבורה כי הרשעה תשפיע על המשך עבודתו כנהג מונית וקיים חשש שרשינו כנהג מונית יישלל במידה ויורשע, כפי שציין הנאשם בפניה. עוד צויין, כי נוכח החשיבות של תפקודו התעסוקתי לגביו ובחיייו, הרשעה עלולה לפגוע בסיכוייו, במידה וידרש להשתלב במקומות עבודה אחרים הכרוכים בנהיגה.

על כן, ממליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו ביצוע של"צ בהיקף של 200 שעות.

חוות דעת הממונה

3. הממונה על עבודות שירות בחוות דעתו מיום 12.7.16 מצא את הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה בטיעוניה לעונש מבקשת לדחות את המלצת שירות המבחן ולהרשיע את הנאשם לנוכח חומרת העבירות, ובשל חוסר האכפתיות שהפגין הנאשם באשר לזהותם של התושבים שהסיע וכוונות כניסתם לישראל.

אשר למתחם הענישה הראוי, טענה המאשימה כי המתחם נע בין 5 חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל, וביקשה לגזור על הנאשם עונש מאסר למשך 6 חודשים אשר ירוצה בעבודות שירות, ובנוסף מאסר על תנאי, קנס, פסילת רשיון בפועל ופסילה על תנאי.

5. ב"כ הנאשם חלק על עמדת המאשימה לגבי מתחם העונש הראוי וטען כי בנסיבות המקרה ישנם מספר פרמטרים המחריגים אותו מהמקרה הקלאסי של עבירת הסעת שוהים בלתי חוקיים. להבדיל מהמקרה הקלאסי, לא מדובר בהסעת שב"חים לתוך ישראל אלא בהסעתם מחוצה לה, ועל כן לא היה במקרה זה סיכון בטחוני.

הנאשם הסיע את השוהים הבלתי חוקיים מישראל החוצה, אסף אותם ממודיעין לכיוון מחסום ג'בהה ונעצר בכביש 10, כ-2 קילומטר מהמחסום. הנאשם התבקש להסיעם על ידי קבלן עליו הוא סמך והתרשם שהאישורים להסעתם התקבלו. גם מהודעות השנוסעים עולה כי הם ביקשו להגיע לג'בהה ושב"ח נוסף מסר שנשאל על ידי הנאשם האם בידיהם תעודות שהייה, והם השיבו בחיוב.

משום כך, הפנה ב"כ הנאשם להנחיית פרקליט המדינה 2.15 המפרטת שלמקום ההסעה שיקול מכריע, וביקש להתחשב בה בנסיבות העניין.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, טען הסניגור כי מדובר באדם בן 69 שנים, ללא הרשעות קודמות אשר שירת שירות צבאי מלא ומסייע רבות לציבור.

במסגרת עבודתו הנאשם מסיע מדי יום צוותי אויר לנתב"ג, והרשעתו תביא לכך שלא יוכל להיכנס לשטחים הפנימיים של נתב"ג, כך שייאלץ להפסיק את עבודתו עם חברת המוניות, דבר שיביא לפגיעה כלכלית משמעותית עבורו ועבור אשתו שנמצאת במצב רפואי לא טוב.

על כן, לשיטת הסניגור יש לקבל את המלצת שירות המבחן, להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו של"צ בהיקף שממליץ שירות המבחן או בהיקף נרחב יותר.

דין והכרעה

6. מתחם העונש ההולם נקבע על פי תיקון 113 לחוק העונשין, בהתאם לערכים המוגנים בעבירות הנידונות, מידת הפגיעה בהם, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת בפסיקה.

הערכים המוגנים בעבירות של שהייה והסעה שלא כדין על פי חוק הכניסה לישראל הם השמירה מפני פגיעה אפשרית בבטחון המדינה והגנה על גבולותיה, וכן על זכותה וריבונותה של המדינה לקבוע ולווסת את הבאים בשעריה, מתוך צרכים בטחוניים ואחרים.

באשר לנסיבות העבירה, כיוון הנסיעה היה במקרה זה מישראל החוצה, ועל כן הנחיית פרקליט המדינה 2.15 הנ"ל, רלבנטית ומהווה שיקול מכריע לקולא בעת מתן גזר הדין.

עוד מלמדות נסיבות ביצוע העבירה, כי הנאשם שאל את השבחי"ם האם יש להם תעודות והם השיבו בחיוב. אין ספק כי היה על הנאשם לדרוש לראות את התעודות במו עיניו והוא התרשל בכך, אך העובדה שהוא נעצר כ-2 קילומטרים בלבד מן המחסום, מחזקת את המסקנה כי לא היה בכוונתו לבצע את העבירה.

7. אשר לענישה הנוהגת, הרי שלא נעלמה מעיני הפסיקה העניפה הדנה בעבירת הסעה של שוהים בלתי חוקיים, כפי העקרונות שנקבעו בפסק הדין בעניין רע"פ 5198/01 **חטיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1)169, וכן מהכלל שהובא בפסק הדין רע"פ **1189/06 בר לב נ' מדינת ישראל** (מיום 12.9.06, פורסם בנבו), כי שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו, זהו הכלל ואילו חריג שבחריגים לכלל זה מותר בידי בית המשפט סמכות להמנע מהרשעה במקרים יוצאי דופן.

בד בבד נתתי דעתי גם להלכת **כתב** לעניין שימוש בסמכות בית המשפט באשר לאי הרשעת הנאשם: "**הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל**" (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3)342,337).

8. התוצאה העונשית היא לעולם פרי איזון בין השיקולים לחומרא ובין אלה לקולא ובהם נסיבותיו האישיות של הנאשם הספציפי העומד לדין.

בענייננו, מדובר בנאשם שנסיבותיו הן מיוחדות ומאפשרות נקיטה באמת מידה עונשית בלתי שגרתית והיא אי ההרשעה.

הנסיבות העיקריות עליהן נתתי דעתי, בהגיעי למסקנה בדבר העדר הרשעה, הינן העובדה שהנאשם, בן 69 שנים, שלו זו הפעם הראשונה בה הוא עומד לדין, אשר הודה בעבירה וישנו חשש ממשי כי הרשעה תפגע בתפקודו התעסוקתי, כפי שציין שירות המבחן, בוודאי בגילו המבוגר.

9. בין יתר השיקולים לקולא, לקחתי בחשבון את תרומתו הרבה של הנאשם לארגון ניצולי השואה, תרומתו במסגרות התנדבותיות שונות ועדות האופי שקיבל הנאשם משגריר ישראל בצרפת המתארו כ"**איש ישר כסרגל**" (ר' מסמכים שהמציא ב"כ הנאשם, סומנו כמקשה אחת, נ/1).

תוצאה זו היא אכן חריגה ב"נוף" הענישה בעבירות על חוק הכניסה לישראל, ואולם, עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה, כי על אף מוצקותו של הכלל בדבר הרשעתם בדין של מי שעברו על חוק הכניסה לישראל, ניתן למצוא פסקי דין בהם הגיעו בתי המשפט למסקנה כי ניתן להימנע מהרשעה גם בעבירות אלה.

10. נוכח כל האמור לעיל, אני מבטל את הרשעתו של הנאשם וקובע כי הנאשם ביצע את המעשה אך ללא הרשעה. אשר לעונש- הנאשם יבצע של"צ בהיקף של 250 שעות (ולא כפי שציין שירות המבחן) במסגרת בית משפט לסמים, כמלווה עצורים ובמקביל במסגרת הקרן לרווחה לנפגעי השואה בתפקיד הסעת ניצולי שואה בהתאם לצרכיהם. הנאשם מצווה להתייצב בפני שירות המבחן לקביעת מועד לתחילת ביצוע השל"צ. העתק יישלח לשירות המבחן.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ' טבת תשע"ז, 18 ינואר 2017, במעמד ב"כ המאשימה עוה"ד נעמה ישראל, הנאשם וב"כ עוה"ד גיל באיער.